

HA FÉLÜNK A HINTÁN...

SERESTÉLY ZALÁN*

Ott sétáltak. Ketten és majdnem magányosan. Langymeleg kockaköveken döcögtek, az utca lehelete átította cipőik gumitalpait. Mintha csak mezítláb rótták volna az összezugorodott métereket.

- Te, Ági...
- Hallgatlak!
- Tessék!?
- Szólitottál... válaszoltam.
- Én...!?
- Ki más!?
- Ne haragudj! Valószínűleg önkéntelen bukott ki.
- Ugyan!

A belvárosi templom előtt vezetett rögtönzött útjuk. Középkorú csavargó himbálózott egy fellebbezhetetlen hatalom tartópillérein. A szuronyos kerítés, mely a templomot szegélyezte, talán már medret vájt szürkellő bőrébe. Meg amúgy is: szerda volt. Talán ha vasárnap történik, talán ha... akkor talán egész másként történik. Talán ha...

Utcai zenész éhes tekintettel kebelezte a jelenetet, s szentükreiben megmártóztak az alkoholtorzította idomok. „Remek kis ülep” –gondolta, s húrjai túljátszott melódiában fakadtak ki.

- Te Ági!
- Tessék...
- Te, én... nem tudom!
- Látom...
- Ne légy ilyen nyers.
- Mondd, milyen lehetnék!?
- Tudod... egészen... igazad van.
- Ülünk be abba a presszóba, ott a sarkon!
- Várj!
- Mire?
- Kérek... csak... várj!
- Jézusom!
- Te nő vagy... én meg: férfi.
- Nagy valószínűséggel.
- Te nő... én meg... férfi!
- Valóban! Talán kételkedsz benne!?
- Lassan kifakult már minden szentség...
- Tessék!?

* Próza első helyezett.

– Mert én férfi vagyok. Te pedig nő...

– Gond van!? Szeretnél leülni?

– A hold... a hinta... a szó... a papír. Kifakult mind!

– Lehetetlen.

– A hold, a hinta – tudod, az szennyeződ! Te Ági! Mi félünk.

– Pihened kéne!

– ... és félek, hogy reggel már nem dúdol az a csenevész kanálisfödő. Ott, látod... ott. Egész közel... szemközt a presszóval. Már nem dúdol többé gumibroncsockról... csámcsogásról... és már nem dúdol rólunk. S holnap, ha felébredek egy kávézó asztalán, nem liheg fülembe a falfirka. Szorongnak. Látom: remeg az ajkuk...

– Ahogy akarod...

– Ne higgy nekem... magam sem hiszek. Túl sok a gondolat, a vetület... az árnyék. Túl sok párhuzamos világ fröcskölt szét bennem.

– Hát... szó ami szó: szépen bekattantál!

– Ez a milliárdnyi párhuzamos világ... párhuzamos élet – itt bennem – csak illúzió. De elhíheded: a hiteles illúzió nem kevesebb, mint maga a valóság.

– Egyet kell választanod... egyetlen egyet.

– Kifakult minden. Mert féltünk. Féltünk a hintán, a lepedőn... s mikor ránk vigyorgott a hold.

– Ha választottál, majd hívj!

– S ha képtelen vagyok választani!? Ha ez mind az enyém!? Ha mindre szükségem van!?

– Akkor talán ülj be a presszóba, vagy vonulj elmeógyógyintézetbe.

– Helyes... helyes. Meglesem a kanálisfödőt, a kis csenevészt, tudod, már beszéltem róla, azt, ott, a presszóval szemközt. Talán most hajlandó lesz. Talán most a fülembe liheg egy fékcsikorgást! Talán eldúdolja készségesen.

– Szerbussz!

Villódzó fények, szirénák, hurok lágy... túljátszott melódiája elegyedett a légben. „Há-lott ülep... Isten majd gondjaiba vesz!” – gondolta egy utcai muzsikus.

ÁLLAMOK KIALAKULÁSA

MAKAI PÉTER*

A völgy összeszűkül, és az utasoknak, messze földről, a szorosan kell áthaladniuk.
 A sok utasra megjelentek
 az árusok,
 a sok árusra megjelentek

* Díjazott.